

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 637/2025
17.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Ранић, адвокат из ..., против туженог АД „Електропривреда Србије“, Београд, ради утврђења радног односа на неодређено време, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1727/24 од 20.11.2024. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1727/24 од 20.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 1014/21 од 04.06.2024. године ставом првим изреке, одбијен је приговор пасивне легитимације, ставом другим утврђено да је тужилји радни однос код туженог прерастао на неодређено време почев од 01.01.2016. године и обавезан тужени да са тужилјом закључи уговор о раду на неодређено време и да је врати на рад (став 3. изреке). Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље да јој тужени накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате и одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1727/24 од 10.11.2024. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Сомбору П1 1014/21 од 04.06.2024. године у делу захтева да се утврди да је радни однос тужиље код туженог прерастао у радни однос на неодређено време почев од 01.01.2016. године и у том делу тужба одбачена. Ставом другим изреке, потврђена је првостепена пресуда у преосталом одбијајућем делу и делу одлуке да тужилја сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију због свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка тужила се паушално позива.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је као економиста била радно ангажована код туженог по више сукцесивно закључених уговора о привременим и повременим пословима почев од 01.01.2016. године. Последњи од тих уговора закључила је 08.07.2020. године, на период од 11.07.2020. године до 28.12.2020. године, за обављање послова Тужила је затим отпочела са породилским одсуством и за то време је од стране туженог била пријављена на пензијско и инвалидско осигурање закључно са 14.10.2021. године. Након коришћења породилског одсуства тужила се вратила на рад код туженог 01.09.2021. године и радила до 09.10.2021. године. Тужбу у овој парници поднела је 15.12.2021. године.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев позивајући се на одредбе чланова 2. став 1. тачка 5. Закона о буџетском систему, 27е Закона о изменама и допунама тог закона, и на Уредбу о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава, наводећи да се у конкретном случају имају применити одредбе Закона о буџетском систему којима је било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних односно упражњених радних места осим у изузетним случајевима уз сагласност надлежног органа Владе.

Другостепени суд је укинуо првостепену пресуду и у делу захтева да се утврди да је радни однос тужиле код туженог прерастао у радни однос на неодређено време почев од 01.01.2016. године тужбу одбацио, док је у преосталом делу којим је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да са тужиљом закључи уговор о раду на неодређено време и да је врати на рад, првостепену пресуду потврдио, са образложењем да је тужила прекорачила законом прописани рок за покретање радног спора из члана 195. став 2. Закона о раду, чиме је изгубила право на судску заштиту.

Правилно је по налажењу Врховног суда другостепени суд применио материјално право.

Одредбом члана 195. Закона о раду, прописано је да против решења којим је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан, ако га запослени овласти, може да покрене поступак пред надлежним судом. Рок за покретање спора јесте 60 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Рок за покретање спора прописан напред цитираним законским прописом је преклузиван и његовим протеком запослени губи право на судску заштиту. У конкретном случају тужила није закључила са туженим уговор о раду после истека уговора од 08.07.2020. године, а након коришћења породилског одсуства вратила се на рад код туженог 01.09.2021. године и радила до 09.10.2021. године. Тужбу за утврђење да је радни однос на неодређено време прерастао у радни однос на неодређено време морала је поднети у року прописаним чланом 195. став 2. Закона о раду, односно у року од 60 дана од дана сазнања за повреду права, што је био последњи дан рада тужиле 09.10.2021. године, с обзиром да је Уговор о привременим и повременим пословима од 08.07.2020. године истекао, а да је од стране туженог била пријављена на

пензијско и инвалидско осигурање после породичног одсуства закључно са 14.10.2021. године, а тужбу је поднела 15.12.2021. године.

Нису основани наводи у ревизији тужиље да постоји одлука о престанку радног односа, те да другостепени суд у образложењу побијане пресуде није навео време достављања одлуке о престанку радног односа на обављању привремених и повремених послова од 13.10.2021. године, нити било какве разлоге да таква одлука не постоји да би могао да примени фактички престанак рада или престанак уплате доприноса као релевантни моменат рачунања рока од 60 дана. Тужиља је уз ревизију приложила Одлуку о престанку радног ангажовања на обављању привремених и повремених послова од 13.10.2021. године, супротно одредби члана 308. став 1. ЗПП. Ни у жалбеном поступку овај доказ није приложила у смислу члана 372. ЗПП и учинила вероватним да без своје кривице није могла да га раније изнесе, из чега произлази да предлагање новог доказа није дозвољено ни по ванредном правном леку. С обзиром да је тужба поднета по истеку законом прописаног рока, те да је тужиља тиме изгубила право на судску заштиту, то су последично неосновани и тужбени захтев да се обавезе тужени да са њом закључи уговор о раду на неодређено време и да је врати на рад.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић